

**Chương 81: Hẹn Hò Với Công Chúa Charlotte (1) - Tiến Đến
Phố Mua Sắm Aligar**
(Số từ: 3478)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

20:07 PM 18/07/2025

Vào thứ Ba, tôi có lớp học kiếm thuật cùng Ellen và học cưỡi ngựa vào buổi chiều. Có lẽ kỹ năng kiếm thuật giả của tôi vẫn được coi là một dạng kiếm thuật, thầy dạy kiếm tận tâm của tôi đã khen ngợi tôi, nói rằng kỹ năng của tôi dường như đã cải thiện khá nhiều.

“Trông cậu có vẻ luyện tập rất nhiều phải không?”

“Thế này đã tốt hơn trước nhiều rồi.”

Các trợ giảng nói với tôi rằng họ có thể thấy tôi đã rất chăm chỉ ngay cả khi không có bài giảng, nên họ khen tôi khá nhiều.

Mặt khác.

-Hmm... Ellen à, tôi nghĩ thế này vẫn chưa đủ.

-Vâng.

-Chúng ta cố gắng thêm chút nữa nhé. Hơi thất vọng một chút đấy biết không? Cô cần hạ thấp trọng tâm hơn nữa.

-Vâng.

Ellen học trực tiếp từ giáo viên kiểm thuật chứ không phải một trong những trợ giảng, nhưng cô lại bị mắng nhiều hơn là được khen.

Thực ra, Ellen là người nhận nhiều lời chỉ trích nhất ở đây.

Điều đó cũng tự nhiên thôi.

Rốt cuộc thì tôi bắt đầu từ con số 0. Nên dù chỉ một chút tiến bộ cũng được khen ngợi quá mức.

Tuy nhiên, điểm xuất phát của Ellen là 100. Cô đã làm cực kỳ tốt ngay từ đầu, nghĩa là không có sự cải thiện thực sự nào, nên chẳng có gì để khen ngợi cả. Đây là những lớp học, không phải một cuộc thi, và các giáo viên, dù học viên có hoàn hảo đến đâu, cũng phải dạy họ điều gì đó.

Vì vậy, Ellen, người có kỹ năng kiểm thuật không thể so sánh với các bạn cùng lớp khác, đã phải chịu những tiêu chuẩn cực kỳ cao.

Nó giống như việc một người trước đây được 0 điểm trong bài kiểm tra mà giờ được 10 điểm thì sẽ được khen. Mặt khác, một người có 90 điểm trong bài kiểm tra và sẽ tiếp tục chỉ đạt 90 điểm. Họ sẽ bị hỏi tại sao không cải thiện dù chỉ một chút.

Đó chính là lợi thế của việc trở thành một nhân vật “phế vật”.

Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi nhập vào cơ thể của thiên tài kiếm thuật Ellen?

-Vẫn chưa đủ. Cảm nhận khoảng cách giữa các thanh kiếm của cô vẫn còn thiếu sót.

Họ có lẽ đã đặt câu hỏi tại sao đứa trẻ tài năng này đột nhiên trở nên câu thả như vậy.

“Hụp!”

“Được lắm, Reinhardt! Chúng ta làm lại lần nữa nào! Cậu làm tốt lắm!”

Tôi thực sự khá may mắn khi nhập vào cơ thể của Valier vô dụng đó.

Tuy nhiên.

“Reinhardt? Có chuyện gì vậy?”

“À không. Tôi chỉ hơi nản lòng một chút...”

Tôi hơi thất vọng về bản thân vì đã nghĩ rằng mình may mắn khi nhập vào cơ thể của một kẻ lười biếng như vậy.

Như thường lệ, tôi ăn trưa cùng Ellen sau buổi học, rồi tôi đến lớp học cưỡi ngựa. Harriet có lẽ vẫn chưa nói chuyện với Đại Công tước. Tôi tự hỏi mọi chuyện sẽ diễn biến ra sao.

Trong trường hợp của Liana, Bertus đã nói chuyện với cô ấy, nhưng tôi thực sự không biết mọi chuyện sẽ diễn ra thế nào với cô nàng. Dù sao đi nữa, sẽ tốt hơn nếu không đưa trẻ nào xin nghỉ học chỉ vì hành động đột ngột của Bertus.

Với những suy nghĩ này chiếm lấy tâm trí, tôi trở về ký túc xá. Vừa đến nơi, tôi thấy một người khá bất ngờ đang đợi tôi.

“À, Reinhardt.”

“.....Charlotte?”

“Cậu có rảnh không?”

Đó là Charlotte đang đợi tôi ở đó.

Sau đó, cô đưa ra một yêu cầu khá kỳ lạ với tôi, không một chút do dự.

“Tụi mình ra ngoài một chút nhé?”

“Hả. Có ỏn không vậy?”

Cô chỉ hỏi tôi có muốn ra ngoài với cô không. Không, nhưng vào lúc này ư?

“Chúng ta chưa thể ra ngoài được đâu... Lệnh cấm vẫn chưa được dỡ bỏ mà phải không?”

Cuộc điều tra về vụ khủng bố ma quỷ đó hẳn vẫn chưa hoàn tất. Vì vậy, lệnh cấm đối với học viên Temple hẳn cũng chưa được dỡ bỏ.

Nghe lời tôi nói, Charlotte trông hơi buồn rầu.

“Có một số trường hợp ngoại lệ.”

Tôi không thể phủ nhận rằng Hoàng tử và Công chúa gần như được đối xử như những nhân vật đặc biệt ngay cả trong Temple.

“Nhưng không có người hộ tống sao? Thật sự ổn chứ?”

“Chắc là ổn thôi.”

Có vẻ rõ ràng là Charlotte chỉ đang cố gắng rời Temple một mình với tôi.

Gì cơ? Đó có phải là điều người ta gọi là “ngây thơ” không? Charlotte che miệng cười khúc khích, thấy vẻ mặt của tôi.

“Hiện tại, trong Đế quốc chỉ có ba người có lẽ là an toàn nhất lúc này.”

Charlotte chỉ ngón tay về một hướng nào đó. cô chỉ đại khái về phía Đế cung.

“Chắc chắn, cậu biết một trong số họ là ai rồi.”

Sau đó cô chỉ về phía ký túc xá.

“Rồi có Bertus.”

Sau đó, cô chỉ vào chính mình.

“Và tôi.”

Tôi không biết cơ sở của lý thuyết này là gì, nhưng cô dường như tin chắc rằng mình sẽ không bị tổn hại dù chỉ một chút.

Charlotte sẽ chỉ đi cùng tôi, nhưng cô không hề lo lắng một chút nào.

Hiện tại không ai được phép ra ngoài, Charlotte, mặt khác, có thể ra ngoài và thậm chí dẫn tôi đi cùng chỉ bằng cách nói chuyện với những người gác cổng Temple. Họ thậm chí còn không hỏi tại sao chúng tôi muốn ra ngoài.

Các lớp học kết thúc lúc 15 giờ chiều, vì vậy vẫn còn một thời gian dài cho đến khi mặt trời lặn. Charlotte khoác lên một chiếc áo choàng dường như đã được chuẩn bị trước. Khuôn mặt của Charlotte hiện tại nổi tiếng hơn nhiều so với Bertus.

Khi tôi liên tục cảm thấy lo lắng, Charlotte chỉ khẽ mỉm cười với tôi từ trong chiếc áo choàng của mình.

“Cậu thực sự không cần phải lo lắng. Dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, vẫn có các biện pháp phòng thủ được áp dụng.”

Charlotte bước đi trước như thể không hề có bất kỳ lo lắng nào.

“Nhưng chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Phố mua sắm khu Aligar.”

Đó là lúc tôi nhận ra tại sao cô lại muốn ra ngoài hôm nay.

Cô muốn đến nơi Valier được nhìn thấy lần cuối. Charlotte định tự mình điều tra.

Charlotte trong chiếc áo choàng và tôi mặc quần áo thường ngày bước lên một chuyến tàu mana.

“Sao tụi mình không dùng Cổng Dịch Chuyển luôn?”

Tất nhiên, chỉ có một vài người thực sự sử dụng Cổng Dịch Chuyển để di chuyển giữa các khu vực.

Cổng Dịch Chuyển không phải là thứ có thể sử dụng miễn phí, nhưng nếu là Công chúa Hoàng gia, tôi khá chắc rằng chúng tôi sẽ được miễn phí.

Trong khi chúng tôi bị tàu rung lắc, Charlotte đứng hình trước lời nói của tôi.

“Kể từ sự cố lần trước, quy trình quản lý Cổng Dịch Chuyển đã được tăng cường rất nhiều. Tôi không muốn để lại hồ sơ.”

“À.”

Những tù nhân ác quỷ đã trốn thoát qua Cổng Dịch Chuyển. Dù sự thật đó không được công chúng biết đến, nhưng vì điều đó, lực lượng bảo vệ Cổng Dịch Chuyển đã tăng lên và các cuộc kiểm tra an ninh đối với người sử dụng Cổng Dịch Chuyển dường như đã trở nên nghiêm ngặt hơn đáng kể.

Tôi cũng nên là một trong những người không biết lý do tại sao các biện pháp an ninh xung quanh Cổng Dịch Chuyển lại được tăng cường.

“Cổng Dịch Chuyển có liên quan gì đến vụ việc đó?”

“Hmm... Tôi sẽ nói cho cậu khi tụi mình xuống tàu.”

Charlotte ra hiệu cho tôi đợi. Cô có lẽ không muốn nói về những điều này ở một nơi đông người như vậy.

Chúng tôi đã ra ngoài như vậy vì muốn đến thăm nơi đó chỉ có hai chúng tôi, nhưng liệu có khả năng Bertus hoặc một trong những thuộc hạ của cậu ta đang theo dõi chúng tôi không? Liệu chúng tôi có thể chắc chắn rằng không có ai theo dõi chúng tôi không? Hay Charlotte không quan tâm đến điều đó?

Cô có thể là một trong những người an toàn nhất trong Đế quốc, nhưng tôi thì không nha? Bertus đã coi tôi như một người gắn bó chặt chẽ với cậu ta, hoặc ít nhất cậu ta đã chú ý đến tôi khá nhiều. Vậy tôi nên biện minh thế nào nếu cậu ta bắt gặp tôi làm điều này?

Dù sao đi nữa.

Tôi đang đi trên một chuyến tàu ma lực với Công chúa, người đột nhiên rủ tôi ra ngoài.

Đây chắc chắn là một trải nghiệm độc đáo mà người ta sẽ không gặp mỗi ngày.

Chúng tôi xuống ga khu Aligar và đi về phía phố mua sắm.

“Những kẻ tình nghi gây ra vụ việc đó đã trốn thoát qua Cổng Dịch Chuyển. Đó là lý do.”

Charlotte không kể cho tôi nghe về việc buôn bán tù nhân ác quỷ trên chợ đen.

“Họ không bám theo chúng qua Cổng ư?”

“Chúng rất cẩn trọng. Chúng đã kích hoạt Cổng bằng vũ lực, đi qua đó, và phá hủy Cổng Dịch Chuyển ở phía bên kia sau khi ra ngoài.”

Thật khó khăn khi phải hỏi cô những câu hỏi như một người không hề biết gì về vụ việc này, trong khi tôi lại biết tất cả. Charlotte bình tĩnh kể cho tôi nghe những gì cô có thể.

“Dù sao đi nữa, tại sao cậu lại đưa tôi đến phố mua sắm khu Aligar. Cậu không thấy tôi cảm thấy như đang đi trên một sợi dây thừng cực kỳ hẹp sao?”

Nếu tôi bị mắc kẹt giữa Bertus và Charlotte như vậy, tôi sẽ mất đi rất nhiều sự tự do hành động của mình. Thay vì phải trốn thoát vì thân phận thật của tôi bị phát hiện, tôi có thể thực sự phải trốn thoát vì hai người đó biết được tôi là một loại điệp viên hai mang.

Bertus hẳn đã biết rằng Charlotte và tôi có một mối liên hệ nhất định. Cậu ta chỉ chưa nói cho tôi biết rằng cậu ta biết điều đó. Charlotte cũng vậy.

“Tôi biết cậu đang lo lắng điều gì.”

Dù vậy, đúng là tôi nghiêng về phía Charlotte nhiều hơn vì cảm giác tội lỗi mà tôi dành cho cô nàng, nên tôi có thể nói chuyện thẳng thắn với Charlotte hơn là với Bertus.

“Tôi cần cậu vì những lý do của riêng tôi, tôi không biết về Bertus, nhưng cuối cùng, anh ta cũng vậy thôi. Đúng không?”

Charlotte có lẽ đã thấy tôi hoặc thậm chí nghe tôi nói chuyện với Bertus.

“Tôi thực sự không biết Bertus đang nghĩ gì, nhưng mối quan hệ của chúng tôi không tệ.”

“Miễn là cậu còn ở trong Lớp Royal của Temple, Bertus sẽ không làm gì cậu đâu. Cậu có thể yên tâm. Nói đúng ra, người cậu nên cẩn thận chính là tôi, nhưng cậu biết tôi cần cậu mà.”

Charlotte hơi khác Bertus ở chỗ cô nói thẳng với tôi như vậy.

“Tôi sẽ ổn miễn là tôi ở trong Lớp Royal? Tại sao?”

Chỉ vì chúng tôi là bạn cùng lớp sao?

“Như cậu biết, Temple cho chúng ta các kỳ thi và điểm số tương ứng phải không?”

“.....Ừm?”

“Và cậu cũng biết rằng không chỉ có các kỳ thi cá nhân mà còn có các kỳ thi nhóm. Cũng có những lớp học và hoạt động đòi hỏi

làm việc nhóm, điều này cũng được tính vào đánh giá của một người, phải không?”

“Tôi biết.”

Tất nhiên, tôi biết.

Lớp A và Lớp B sẽ cạnh tranh với nhau, và điều đó khá nhiều được phản ánh trong những điểm số này. Đương nhiên, phải có những lĩnh vực mà các lớp có thể cạnh tranh trực tiếp với nhau. Bằng cách đó, lớp của nhân vật chính, lớp yếu hơn, sau này sẽ có niềm vui chiến thắng lớp mạnh hơn.

Dù tính hợp lý đằng sau việc chấm điểm mọi người theo nhóm gần như không tồn tại, nhưng đó là một thiết lập mà tôi cố tình đưa vào để có thể có một cuộc cạnh tranh trực tiếp giữa hai lớp.

“Với suy nghĩ đó, sẽ không bất lợi cho anh ta nếu làm hại các bạn cùng lớp, quấy rầy họ hoặc đối xử ưu đãi hơn với một số người khi có những hoạt động nhóm như vậy phải không?”

“Tôi... đoán vậy.”

Điều này không giống như việc thiếu một người trong đội thể thao, mà chỉ cần có quá ít người về phía mình chắc chắn sẽ mang lại rất nhiều bất lợi. Rốt cuộc, tôi đã tạo ra rất nhiều hoạt động nhóm kỳ lạ cho cuộc cạnh tranh của Lớp A và B. Nói cách khác, nếu thua, tất cả điểm số của chúng tôi sẽ giảm.

“VẬY, Bertus sẽ không làm gì tôi vì cậu ta không muốn điểm số của mình bị giảm sao?”

“ĐÚNG VẬY. Vì vậy, trừ khi cậu vượt quá giới hạn, anh ta rất có thể sẽ để mặc cậu.”

Bertus thông minh, nhưng cậu ta có thực sự là loại người bị ám ảnh về điểm số đến mức đó không?

“NGHE CÓ VẼ HƠI KHÔNG THUYẾT PHỤC... ĐIỂM SỐ CÓ QUAN TRỌNG VỚI CẬU TA ĐẾN VẬY SAO?”

“TÔI KHÔNG BIẾT LIỆU CHÚNG CÓ QUAN TRỌNG TRONG QUÁ KHỨ HAY KHÔNG, NHƯNG BÂY GIỜ CHÚNG RẤT QUAN TRỌNG ĐỐI VỚI ANH TA.”

Nói vậy, Charlotte quay mắt nhìn tôi.

Thành tích của họ ở Temple có thể không quan trọng lắm trong quá khứ, nhưng hiện tại nó là điều cực kỳ quan trọng đối với cả hai người họ. Đó là lý do tại sao Bertus sẽ không cố gắng hạ bệ tôi nếu tôi không làm bất cứ điều gì vượt quá giới hạn.

“CẬU CÒN NHỚ KHÔNG? LỜI NHẮN CỦA HOÀNG ĐẾ RẰNG CHÚNG TÔI SẼ BỊ TƯỚC QUYỀN THỪA KẾ NGẠI VÀNG NẾU CÓ CHUYỆN GÌ XẢY RA VỚI MỘT TRONG HAI CHÚNG TÔI?”

“TÔI NHỚ...”

Vào ngày đầu tiên sau khi chúng tôi nhập học Temple, Hoàng đế đã gửi một sắc lệnh đến Lớp Royal của Temple. Đó là một thông

điệp gửi đến cả Charlotte và Bertus, cũng như những người ủng hộ họ trong Lớp Royal, để cảnh báo họ không được có bất kỳ hành động nào.

Rõ ràng, hai người đó sẽ không thể làm hại nhau cho đến khi mọi chuyện được giải quyết rõ ràng ai sẽ kế vị ngai vàng.

Hoàng đế biết rõ cách Bertus đã cố gắng giết Charlotte. Tôi thực sự không biết chính xác chuyện gì đã xảy ra, nhưng Hoàng đế dường như không bắt Bertus chịu trách nhiệm về điều này.

Tuy nhiên, ngài muốn ngăn chặn những cuộc đổ máu trong gia đình trong tương lai.

Giờ đây, ngài đã tạo ra một tình huống mà cả Charlotte và Bertus đều đang cố gắng hết sức để giữ cho nhau sống sót, thay vì cố gắng giết nhau. Hoàng đế hiện tại nắm giữ quyền lực lớn đến nỗi, ngay cả khi họ bị thương ngoài ý muốn, ngài cũng có thể phong một người hoàn toàn không liên quan làm Hoàng đế.

Đó là tình huống mà họ đang ở.

“Vậy thì, xem xét tình huống này, cậu có nghĩ rằng việc chúng tôi được đánh giá ở Temple bây giờ có quan trọng hay không?”

“Ừ”

Dù Temple là học viện giáo dục tốt nhất lục địa, nhưng thật vô lý khi cho rằng người tốt nghiệp với điểm số cao hơn sẽ trở thành

Hoàng đế. Đây không phải là vấn đề có thể quyết định bằng điểm số.

Tuy nhiên, dù không phải là yếu tố duy nhất dẫn đến quyết định, nhưng nó chắc chắn vẫn đóng một vai trò lớn.

Bertus và Charlotte thậm chí còn học cùng một lớp.

Vì vậy, đây sẽ là một loại chỉ số cho biết ai trong hai người đó sẽ vượt trội hơn.

Và Temple không chỉ chăm điểm về sức mạnh cá nhân.

Trong nhiều trường hợp, người ta phải đạt được những thành tích nhất định thông qua làm việc nhóm. Dù là nhiệm vụ nhóm hay hoạt động nhóm.

Điểm số ở Temple chắc chắn sẽ có một số tác động đến việc kế vị ngai vàng.

Không nghi ngờ gì nữa, chúng có một ảnh hưởng đáng kể, nếu không muốn nói là tuyệt đối, đến quyết định đó.

“Nghĩa là, nếu thiếu dù chỉ một người, đó sẽ là một tổn thất lớn.”

“Tôi hiểu rồi...”

Nếu họ thiếu dù chỉ một người trong một hoạt động nhóm, đó sẽ là một bất lợi lớn. Do đó, Bertus sẽ không làm hại trực tiếp tôi. Đó là điều Charlotte muốn nói.

Chỉ khi đó tôi mới hiểu tại sao Bertus lại chủ động ngăn cản những người khác xin nghỉ học. Nếu hai đứa trẻ quyết định rời đi thì chúng tôi sẽ chỉ còn lại 1 người, ít hơn Lớp B hai người. Việc kháng cáo rằng việc đánh giá hoạt động nhóm như thế này là không công bằng cũng sẽ vô ích. Bertus phải bằng cách nào đó vượt qua Lớp B.

Trong những thời điểm bình thường, thành tích của cậu ta ở Temple sẽ không quá quan trọng đối với cậu ta, nhưng bây giờ nó rất quan trọng.

Điều đó nói lên rằng, tất nhiên, nó cũng quan trọng đối với Charlotte.

“Vậy là có chủ đích sao? Việc hai người được xếp vào Lớp A và B?”

“Chà... Tôi không thể nói rằng không phải bây giờ nhỉ?”

Tôi vẫn không biết Charlotte sở hữu siêu năng lực gì, nhưng rõ ràng là hai người họ được xếp vào các Lớp khác nhau và đứng vị trí Số 1.

Cả hai đều ở vị trí trưởng lớp. Cuối cùng, họ được đặt vào vị trí đó để kiểm tra kỹ năng lãnh đạo của họ đối với các bạn cùng lớp.

Cuối cùng, điều Charlotte muốn truyền đạt là tôi không cần phải quá sợ Bertus.

Và cũng có lý khi tôi không cần phải sợ Charlotte, bởi vì cô cần tôi vì những lý do riêng.

Sau đó, có một vấn đề khác làm tôi bận tâm.

“Nhân tiện, việc xếp cậu vào Lớp B có hơi khắc nghiệt không?”

Các Lớp được chia theo tài năng. Lớp B tương ứng với Lớp yếu hơn. Charlotte có không hài lòng với cách đối xử đó không?

Charlotte nhún vai.

“Tôi nghĩ điều này tốt hơn cho tôi thì sao?”

“À... Tôi hiểu ý cậu rồi.”

Tình huống khó xử của học sinh giỏi cũng áp dụng ở đây.

Không cần phải nói, Lớp A vượt trội hơn hẳn Lớp B.

Tuy nhiên, nếu Lớp B vượt qua Lớp A dù chỉ một lần, thì sẽ giống như Lớp B đã tạo ra một phép màu.

Charlotte dường như nghĩ rằng Lớp B hiện đang ở một vị trí khá thấp nhưng có thể vươn cao hơn. Tuy nhiên, dù câu chuyện sẽ không diễn ra như bản gốc, trong câu chuyện tôi viết, Lớp B cuối cùng sẽ vượt trội hơn Lớp A.

“Dù sao đi nữa, cậu không nói cho tôi quá nhiều sao. Tôi vẫn là thành viên của Lớp A đấy.”

“Cậu nghĩ vậy sao? Ngay cả Bertus cũng biết điều này mà.”

Charlotte mỉm cười, như thể việc cô nói cho tôi biết nhiều như vậy sẽ không gây ra vấn đề lớn cho cô nàng.

“Được rồi. Không nói chuyện phiếm nữa.”

Chúng tôi đến phố mua sắm khu Aligar. Một nơi mà nhiều mạo hiểm giả vẫn còn gặp phải khó khăn tài chính cho đến ngày nay.

“Nơi cuối cùng cậu bé tôi đang tìm kiếm được nhìn thấy là ở phố mua sắm này.”

Charlotte đến đây để tìm dấu vết của Valier.

“Hả... Thật sao?”

Trong khi Valier đang đứng ngay cạnh cô nàng.